

NAAR DE BRON VAN DON BOSCO'S CHARISMA

Ze legde Hem in een voederbak ...

Over enkele dagen vieren we het kerstfeest. Voorbereidingen worden getroffen voor dit bijzonder gebeuren. Veel tijd wordt besteed aan de kerstboom, de pakjes, het lekkere eten, de gezelligheid: voor heel veel mensen een sfeervol familiegebeuren. In alle drukte ook nog wat tijd maken om even stil te staan bij de geboorte van Jezus Christus, is voor velen al lang geen optie meer. Bij Don Bosco was dat zeker anders. Uiteraard werd het feest goed voorbereid, maar de materiële vormgeving vond Don Bosco minder belangrijk. Tijdens de noveen van Kerstmis leefde hij met zijn jongens gedurende negen dagen in gebed en bezinning toe naar het feest. Hij wilde hen vooral laten beseffen dat Jezus voor ieder van hen gekomen was en dat ze dus goed voorbereid moesten zijn om Hem in hun hart en in deze wereld te verwelkomen.

Tijdens de kerstnacht zullen we het evangelie beluisteren dat ook in Don Bosco's tijd gelezen werd in de nachtmissen. In deze passage uit het evangelie van Lucas (2,1-15) wordt beschreven dat Jozef en Maria naar Betlehem trokken voor een volkstelling, dat er voor hen geen plaats was in de herberg, dat Jezus geboren werd in een stal en dat een groep herders de eersten waren om het goede nieuws te vernemen van een schare engelen die God loofde.

In wat Don Bosco schreef over deze evangeliën vinden we enkele duidelijke klemtonen. Hij zette vooral in de verf dat God geboren werd in armoede. Omdat alle gastenverblijven volzet waren, kwamen Maria en Jozef terecht in een schamele stal, waar ze hun pasgeboren kind in een voederbak tussen twee dieren moesten leggen. Dat God in deze omstandigheden mens werd, was volgens Don Bosco al meteen een oproep voor de mensen om zich niet vast te klampen aan de eer, de genoegens en de rijkdom van deze wereld. Op sommige plaatsen, zoals ondermeer in *Het Leven van de heilige Jozef*, omschreef Don Bosco de stal met zoveel details dat je bijna zou denken dat hij er zelf bij was. Zijn bedoeling was uiteraard om een beschrijving te geven die herkenbaar was voor zijn jongens die vaak ook in miserabele omstandigheden geleefd hadden voor ze in het Oratorio terecht kwamen. Op die manier liet hij hen begrijpen dat Christus gekozen had voor hen.

Een ander accent dat Don Bosco op de voorgrond plaatste, vinden we in vers 11 waar Lucas de engel tot de herders laat zeggen dat in de stad van David een Redder geboren was die de Messias, de Heer is. Daarmee maakte Don Bosco zijn jongens duidelijk dat hier niet zomaar een kind geboren werd: het was een goddelijk kind dat ieder jaar opnieuw wilde geboren worden in het hart van ieder van hen. Onthoud, zei Don Bosco in een avondwoordje op 23 december 1859, dat God gekozen heeft om de Redder, de Messias te zijn voor ieder van jullie persoonlijk.

Ten slotte stond Don Bosco stil bij het gezang van de engelen als een aankondiging van vreugde, van vrede en broederlijkheid. Hiermee gaf hij aan dat Jozef en Maria, ondanks de armoede van de stal, toch de eerste mensen waren die de onnoemelijke vreugde kenden om God te mogen eren.

Wilfried Wambeke